

0627 – 27. juni

La deres sinn være vendt mot det som er der oppe, ikke mot det som er på jorden. Kol 3: 2.

Som om apostelen ville si: Det er ikke her dere hører hjemme. Her er dere bare som pilegrimer og vandringsmenn i et fremmed land. Ja, i et fiendtlig land, der verken deres Herre eller deres øvrige åndelige slekt noen gang har kunnet få ro eller ha noen eiendom. Bare som jagede flyktninger har de vært innom her.

Alt godt som dere får i hendene her på jorden, må derfor bare bli for dere som et passende herberge for pilegrimen. Han skal jo ikke stoppe opp og bosette seg her, for han har et annet mål enn vertshuset for reisen sin.

Er du en av disse som vet med deg selv at du er en fortaapt synder? Som er blitt utmattet og dødet av loven, og har mistet all trøst i noe hos deg selv. Men har fått din trøst, din rettferdighet og ditt liv i Kristus. Og nå lever i en tro og et liv som ikke gir deg noe i verden og synden, –.

Hør, du som har det på denne måten! Det er deg denne herlige formaningen taler til: Søk det som er der oppe, der din Kristus er!

La deg aldri mer forføre til å søke deg et Paradis her på jorden! Det er bare et innbilt bedrag, når en kristen drømmer om å finne en stor glede i noe her på jord. Vel og merke; hvis han først har fått sin fred og glede i Gud! Nei, straks noe annet begynner å bli en større lyst og glede, da lider straks Åndens liv.

Vil du derfor ha et fredfullt og salig liv på jorden, og få beholde Faderens kjærlighet, da søk stadig å rette ditt sinn mer og mer mot himmelen. Søk mer og mer å glemme all annen vinning og lyst, og strekk deg mer og mer etter det som er der oppe, der Kristus er. Slik at ikke noe jordisk får innta hjertet ditt.

For så lenge Guds sæd blir i deg og du lever det sanne livet i Gud, vil all jordisk lykke og glede bare føre deg i frykt og fare. I frykt, fordi Guds Ånd bor i deg. For da får du aldri ro så lenge du har mer lyst og trives bedre i noe annet enn Gud.

Hvis du har en større fornøyelse, en kjærere skatt, og trives bedre i noe jordisk, enn i Gud og hans vennskap, og likevel kan være glad og lykkelig, –. Da står det ikke rett til med ditt liv i Kristus.

Du skal arbeide og leve ditt liv her nede. Du skal eie og bruke det jordiske. Men bare med ditt legeme. Hjertet skal være i himmelen, der Kristus er. Din brudgoms kjærlige nidkjærhet for din sjel krever det.

Når Gud gir deg noe som smaker deg, ta da imot det i takknemlighet. Men også i frykt, for at hjertet ditt ikke skal bli inntatt av dette. Alt det som ikke er Gud selv og hans nåde, må ikke få bli hjertets skatt og trøst.

En menneskelig sett god framtid, rikdom, gode kår, anseelse og ære, er åndelige gaver. Forstand, erfaring, god vandel, brødres tillit, – alt sammen er dyrebare Guds gaver som du har all grunn til å

takke for. – Men med den rette mistenksomhet og frykt. For at ikke noen av disse gavene skal bli det hjertet fryder seg i og er opptatt med.

Når altså en kristen på alle områder må ha sin største fred og glede i Gud, er det ikke mye verd å søke noen jordisk lykke og glede. For oppnår jeg noe av dette, vil det bli min fare. Og oppnår jeg det ikke, vil igjen det plage meg.

Blir noe som helst jordisk en større lykke og glede enn den jeg har i Gud, er jo det min evige ulykke. Og blir dette ikke noen større lykke og glede enn den jeg allerede har i Gud, kan det jo ikke være bryet verd å søke etter det. Når jeg til og med på forhånd har en større glede.

Når så i tillegg menneske hjertet alltid har en uendelig tørst etter nettopp å få en annen skatt eller glede enn den vi har i Gud, må vi bare gi Prætorius rett i at «de kristnes største lykke er å ikke ha noen lykke her på jord».

Og så må den som virkelig vil innta himmelen, snart komme til denne holdningen; at han elsker fattigdom mer enn rikdom, forakt mer enn ære, lidelse mer enn nytelse, ja, døden mer enn livet. Det må være dette Bibelen skildrer slik: Dere er jo døde, – og: Korsfestet med Kristus.

Å, for kjødet er dette en altfor bitter tilstand! Her vil hver éneste en merke at den som skal følge slike livslover, er nødt til å ha noe annet enn bare sitt naturlige liv. Er nødt til å ha blitt født av Gud, og være lykkelig i Gud. Ja, eie himmeriket i hjertet sitt. Slik at Kristus er vårt liv, vår skatt og vår glede.

For dette livet; alltid og i sannhet la vårt sinn være vendt mot det som er der oppe, ikke mot det som er på jorden, vil ellers bli totalt umulig og uutholdelig for oss.

Og selv om en sier dette med munnen, så lyver en mot sin egen sjel, så lenge en ikke har gleden i Herren, har sitt liv og sin fred i Gud. For hjertet er vendt mot det som er på jorden; sin egen ære, lykke, rikdom,

Levende kristne har riktignok også et jordisk, fordervet kjød, som er fullt av lyst og begjær. Men de er korsfestet med Kristus.

Asaf bekjenner at han ble opprørt over å se all den medgang de ugudelige hadde, mens den rettferdige møtte store prøvelser. «Men», tilføyer han, «jeg blir alltid hos deg, Herre. Når jeg bare har deg, spør jeg ikke etter noe verken i himmel eller på jord. Om enn mitt legeme og mitt hjerte vannsmekter, så er likevel du, Gud, mitt hjertes klippe og min arvedel til evig tid».